

# Üks lavendlisinine pael

A vintage-style metal tin is the central focus, containing a gift wrapped in cream paper with a purple ribbon, an air mail envelope, a red gerbera flower, and a white shell. The background is a soft, out-of-focus grey.

Heather Burch

Originaali tiitel:  
Heather Burch  
One Lavender Ribbon  
2014

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Selles raamatus kujutatud tegelased ja sündmused on fiktiivsed. Mistahes sarnasus tegelike isikute, elavate või surnutega, on kokkusattumus ja autori poolt kavatsemata.

Tõlkinud Maia Planhof  
Toimetanud Krista Saar  
Korrektuuri lugenud Inna Viires  
Kaane kujundanud Laura Klynstra

Text copyright © 2014 Heather Burch. All rights reserved.  
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, [www.apub.com](http://www.apub.com), in collaboration with Synopsis Literary Agency.  
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

D04396021  
ISBN 978-9949-82-749-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval  
veebipoest [www.ersen.ee](http://www.ersen.ee)

*Armas John!*

*Ma olen kirjanik. Sõnad on mu eluveri ja ometi leian ma, et need kõik pole piisavad, kuidas Sulle öelda, kui väga ma Sind hindan, vajan ja armastan. Kui see, mida ma teen, on hea, siis oled Sina selle heaks teinud. Kui mu sõnad ulatuvad paberiloori taha ja kellegi südamesse, siis sellepärast, et Sina oled minu omasse jõudnud. Ja kui ma elan ka tuhat aastat, ei leia ma ikkagi sobivaid sõnu selle kohta, mida ma tunnen.*

*Sinu naine  
Heather*

## Proloog



*Olevik*

Will istus esireas, teades isegi vaatamata, et ruum on täis. Eksimatu tunnetus inimestest, kes pigistasid end tihedamalt kokku, et osutada oma viimast lugupidamist, ja kogu see kurb pinge, mis neid saatis, täitis ruumi kohmetu vaikusega.

Ta vaatas alla oma sõrmedele. Ta oli väikese laululehe kokku rullinud, kuigi oli kindel, et seda ei tohiks matusel teha. Will neelas klombi oma kurgust. Täiskasvanud mehed ei pidanud nutma. Pole tarvis muretseda, ta oli kindel, et suudab oma emotsioonid ohutul ja mõistlikul kaugusel hoida.

Kuni pisike käsi tema pihku puges.

„Issi, oled sa kurb?“ Suured tumedad silmad pilgutasid väikeses ingellikus näos, mida kurrutas nüüd kulmukortsutus.

See murdis ta.

Will selitas kurku asjatus katses eemaldada tulva, mis laastas tema viimast enesevalitsuse raasu. „Jah, lapsuke. Issi on kurb.“

Kulmukortsutus süvenes, pannes lapse silmad tumenema ja pisaratega täituma. „Siis olen ka mina kurb.“

Will kummardus alla ja tõstis ta sülle. Tüdrukuke pingutas, et kirstu vaadata, kuid ainult hetkeks, siis ta pöördus ja põimis oma väikesed käsivarred isa kaela ümber. Will hoidis teda enda lähedal. Kui poleks kadunukest, poleks tal seda noort aaret. Muusika täitis õhku. Lühikesed

hingetõmbed sojendasid kohta ta särgil. „Issi,“ sosistas laps, „kui me koju läheme, kas sa jutustad mulle lugu sinust ja emmest?“

Will kallutas pead, et lapsele näkku vaadata. „Kindlasti.“ Ta räägiks talle tuhat korda, kui ta tahab kuulda. Sest mingit tõelist elu polnud olnud kuni tolle päevani, kui Adrienne Carter tema uksele koputas, kaasas pakk vanu kirju.

## *Esimene peatükk*



„Kirjad,“ sosistas Adrienne Carter ja libistas sõrmedega üle väikese avatud karbi sisu oma käte vahel. Väljas kõmises äike, pannes põõninguakna klirisema. Ta vaatas karpi, seejärel pea kohale sarikatele, kus karp alles mõni hetk tagasi oli olnud. Adrienne kohendas taskulampi kaenla all ja sirutas käe pörandale, kus vana luud – tema relv põõninguämblike rünnaku vastu – ühe tühja kohvri ja vanade ajakirjade virna vahel puhkas. Nõrk valguselomp teda juhtimas, tõstis ta luua nurka ja hoidis metallkarpi vastu oma rinda surutuna. See oli midagi ... unikaalset. Selles oli ta kindel. Uudishimu pani ta peaaegu unustama oma algse plaani elektrikilbiga jännata. Kui elekter varsti tagasi ei tule, peab ta jälle siia tulema, kuid praegu ootasid kirjad kauge minevikust. Ja see on tähtsam kui kõik muu.

Põõninguüks oigas, kui Adrienne kogu oma raskusega seda kinni surus. Vanad majad ei allunud sageli reeglitele ... lihtsad asjad, nagu ukseraamidesse sobituvad ukсед, samadesse raamidesse, mis olid neid hoidnud peaaegu sajandi. See siin keeldus kinni jäämast. Ta oli oma isale helistanud ja selle kohta küsinud kohe pärast seda, kui oli sisse kolinud. Kuid isa oli öelnud üksnes: „Vanad majad. Need hingavad. Niiskus ja puha. Talvel sobituvad need paremini.“

Mida tahes *see* ka tähendas. Nagu Lõuna-Floridas *oleks* talve. Ta oli konsulteerinud ka rauapoe müüjaga, kuid mees oli ainult soovitanud, et ta palkaks kellegi ukse servi maha hõõveldama kohtadest, kust

raam oli kraapinud, kuni paljas puit uksevärvi alt välja tuleb. Palgata keegi. Jah, just seda ta pidi tegema umbes miljardi töö jaoks selles renoveerimistöös.

Tema jalad paterdasid pööningutrepist alla, läbi ülakorruse koridori ja viimaks trepist alla, mis viis tema uue ... vana kodu esimesele korrusele.

Taskulamp heitis varje, kui ta liikus, valgustades ja varjutades mitmesuguseid taastusprojekte mitmesugustel aladel, kõik erinevas lõpetatuseastmes. Kui ta iial mõne tegelikult tehtud saab, korraldab ta peo. Kui tal muidugi on sõpru, keda kutsuda. Keda tal ei olnud.

Taskulambi valgusvihk libises üle mingi pahaendelise asja nurgas, sundides ta poolel trepil peatuma. Ainult üle lamamistooli visatud lina. Adrienne vabastas sügavalt kopsutõmmatud õhu ja uuris piirkonda, et orienteeruda ja teisi koletisi otsida. Ei ühtki.

Ta vihkas elektrita olemist. See juhtus alati kõige halvemate võimalike aknaid lõgistavate äikesetormide ajal. Tegelikult nägi kogu koht pehmes valguses parem välja, sest elu armid olid peidetud laterna ja taskulambi summutatud kuma alla.

Trepijalamil hammustas teda värske värvi kirbe lõhn. Tema käsi väikese metallkarbi ümber oli higiseks tõmbunud. Adrienne'i südame-löögid kogusid kiirust, kui ta sohva poole jooksis, selleks et esimene kiri avada.

Juuni 1944

*Armas Gracie!*

*Ma kardan, kühu see sõda mind viib. Ma kardan tumedat tundmatust, mis hõljub kauguses ja võtab mehi vangi – kui mitte nende ihu, siis südameid. Mõte Sinule hoiab mind edasi liikumas, sunnib mind keelduma meeleheitest, mis ähvardab. Enne meie kohtumist olin ma elus, kuid tühi. Sellest hetkest peale, kui ma Sind nägin, polnud kahtlustki, et Sa olid kõik, mida mu süda oli igatsenud. Mu mõte liigub tagasi sellele päevale. Sina ja Sara olite pargis. Sinu kuldsed juuksed tantsisklesid kerge tuule rütmis. Sinu valge suvekleit voogas Su ümber ja kui Sa naersid, ärkas kogu maailm*

*elule. Ma tahtsin meeleheitlikult tulla ja Sinuga rääkida. Kuid ma ei julgenud. Võibolla olid Sa üksnes mu kujutlusvõime vili ja kui ma läheneksin, kaoksid Sa nagu udu külmal hommikul. Ma jälgisin, kuidas Sa minema kõndisid, ja tundsin, et mu süda läks Sinuga kaasa. Ootasin palju minuiteid, vaadates ainiti horisonti, lootes, et Sa ilmut tagasi üle mäeveeru, aga Sa ei tulnud.*

*Gracie, kõigist asjadest, mis on mind kannatama pannud, on Sinust lahusolek kõige suurem piin, mida ma iganes olen kogunud. Kuid palun tea, ma kannataksin ka tuhat päeva, selleks et veeta üksainus päev Sinuga. Ja tuleb aeg, kui me jalutame koos ookeani ääres, vaadates päikeseloojanguid ja päikese tõusu. Kuid me oleme tõeliselt koos. Sa rääkisid mulle oma viimases kirjas, et Su ema oli rahul mu otsusega armeesse minna. Ma palvetan, et see oleks tõsi. Ma ei taha põrmugi temaga lahkarvamusel olla. Sina ja Sara olete kõik, kes tal on. Muidugi tahab ta teie jaoks parimat. Ma tean, et Sa oled olnud kurb mu otsuse pärast, aga see on ainus tee.*

*Ma tulen Su juurde tagasi.*

*Ja ma annan Sulle lubaduse: pärast mu tagasitulekut me tähistame terve igavikku. Me tähistame elu ja armastust ning mitte miski ei rebi meid üial enam lahku. Palveta minu eest, Gracie. Anna Sarale edasi mu armastus.*

*Igavesti Sinu*

*William*

Ühe pika vuhinaga lahkus kogu õhk Adrienne'i kopsudest. Tema haare kirjal pehmenes, samal ajal kui ta pilk triivis tumedasse kohta koridoris. Ta vaatas ainiti tühjusse, võimetu keskenduma. Võimeline ainult tundma. *Kuidas tundub saada selline kiri? Tunda kellegi nii suurt jumaldust, et ta sureks kasvõi tuhat surma, et veeta sinuga üksainus päev? Ta ei suutnud ette kujutada. Armastus, mida tema Ericuga oli kogunud, oli osutunud tema puhul üksildaseks teeks ja mehe osas endassesüvenenud diktaatorlikkuseks.*

Iga sõrmeots tuksles, kui ta kirja puudutas. Pulsilöögid saatsid nimetuid aistinguid temast läbi, võimsad ja ebatavalised ja võimelised hellitama ta mõtete meeleheitlikke hetki, lubades tal soovida. Loota.



Lubades tal unistada.

Väljas sähvatas välk, pannes Adrienne'i võpatama. Elutuba valgustasid välgusähvatused, otsekui teeks hiiglaslik kaamera temast fotosid kirja nii lähedal hoidmas, et ta tundis end sissetungijana omaenda kodus. Adrienne surus pleekinud paberilehe oma südame vastu katses sisse imada kõike, mida see sisaldas. Tema vaba käsi sirutus puudutama roostes metallkarpi, mis oli arvatavasti selle koduks olnud rohkem aastaid, kui ta oli elanud. Akna taga jätkas torm oma rünnakut.

Ta tõmbas ümbriku lambivalguses lähemale. Esimest korda sellest ajast peale, kui ta selle räämas viktoriaanliku maja oli ostnud, oli ta kapriisse elektriühenduse üle tänulik. Ilma selleta poleks ta iial neid kirju leidnud.

Sellegipoolest lisas ta oma üha kasvavale nimekirjale elektrikule helistamise. Ta vaatas ümbrikut tähelepanelikumalt.

See oli aastate jooksul halliks muutunud, kuid nimed ja aadressid olid loetavad, postitempel eksimatu. Tuhat üheksasada nelikümmend neli. See pidi olema Teine maailmasõda. Kui ta luges aadressi, jäi tal hing kinni. Tema kodu, 722 Hidden Beach Road, ja nimed: Grace Chandlerile William Bryantilt.

Ookeani möirgamine köitis hetkeks ta tähelepanu. Ta peatus ja kuulas vihast tormimõllu, samal ajal kui palmilehed ta majakülge peksid. Adrienne asetaskarbi puidust kohvilauale ja naaldus tagasi, vajudes sohvasse.

Kui palju kordi oli ta läinud põõningule ja elektrikilpi kontrollinud, teadmatutes sellest õrnast hõbejast pakendist pea kohal sarikate vahel? Kui poleks olnud ämblikke ja Adrienne'i *ninja* oskusi selleks määratud ämblikuluuaga, oleks karp ikka veel seal üleval, ohutult peidetud piiluvate silmade eest oma vanamoodsa täitesulepea, mustvalge foto ja lõpuks pleekinud lavendlisinise paelaga kokkuseotud kirjapakiga.